

Zarzuty i główne argumenty:

Sąd Pierwszej Instancji, wydając zaskarżony wyrok z dnia 5 października 2005 r., popełnił z jednej strony błędy proceduralne, które naruszyły interesy Republiki Austrii, a z drugiej strony naruszył prawo wspólnotowe.

W zaskarżonym wyroku rozpatrywane jest tylko kryterium „specyficznego problemu”; pozostałe kryteria art. 95 ust. 5 WE nie zostały zbadane, po tym jak sąd doszedł do wniosku, że nie występuje specyficzny problem Państwa Członkowskiego składającego wniosek. Sąd nie rozpatrywał jednak kwestii „specyficznego problemu” z taką dokładnością, która byłaby odpowiednia dla jej znaczenia dla wyniku postępowania. Zaniechanie szczegółowego rozpatrzenia podniesionych w tej kwestii argumentów stanowi z jednej strony naruszenie zasady kontradyktoryjności, a z drugiej strony naruszenie obowiązku uzasadnienia, co w każdym z obu przypadków stanowi wadę proceduralną.

Naukowa ocena zagrożeń ma wyjątkowe znaczenie przede wszystkim w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego, w szczególności w wyniku stosowania zasady ostrożności, i wymaga w ramach postępowania na podstawie art. 95 ust. 5 WE pełnego zbadania argumentów naukowych, szczególnie w wypadku choćby minimalnych wątpliwości, czy poziom ochrony przewidziany przez środek harmonizujący jest wystarczający. Jednakże ani Komisja, ani też następnie Sąd nie rozpatrzyły merytorycznie argumentów podniesionych przez Republikę Austrii i nie zbadały notyfikowanego pełni niezbędności notyfikowanego środka dotyczącego ochrony środowiska naturalnego. Decyzja Komisji i wyrok Sądu opierają się na studium EFTA [Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności], które zasadniczy argument strony austriackiej — kwestię koegzystencji kultur genetycznie zmodyfikowanych i niezmodyfikowanych — potraktowało w sposób marginalny i w żadnym wypadku w sposób specyficzny w odniesieniu do kraju związkowego Górna Austria. Sąd w ogóle nie rozpatrzył przedstawionych dowodów naukowych w świetle zasady ostrożności.

W końcu wnosząca odwołanie stoi na stanowisku, że wcześniejsze orzecznictwo Trybunału nie sprzeciwia się przeprowadzeniu postępowania kontradyktoryjnego na podstawie art. 95 ust. 5 WE, a stanowisko prawne Sądu w tym względzie stanowi naruszenie prawa wspólnotowego. Ponieważ nieprzeprowadzenie takiego postępowania narusza prawo do przedstawienia stanowiska, zdaniem skarżącej już z tego powodu należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji Komisji.

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005 r.

(²) Dz.U. L 230, str. 34

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 1 grudnia 2005 w sprawie Velvet & Steel Immobilien und Handel GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel

(Sprawa C-455/05)

(2006/C 60/41)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie Velvet & Steel Immobilien und Handel GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 13 część B lit. d) pkt 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, w odniesieniu do pojęcia „przejęcie zobowiązań” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono jedynie zobowiązania pieniężne, czy też, że obejmuje on także przejęcie innych zobowiązań, takich jak na przykład zobowiązanie do świadczenia usług?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landgericht Wiesbaden z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie Schutzverband der Spirituosen-Industrie e.V. przeciwko Diageo Deutschland GmbH

(Sprawa C-457/05)

(2006/C 60/42)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landgericht Wiesbaden (Niemcy) z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie Schutzverband der Spirituosen-Industrie e.V. przeciwko Diageo Deutschland GmbH.

Landgericht Wiesbaden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 5 ust. 3 lit. b) akapit 2 zd. 2 w związku z art. 5 ust. 3 lit. d) oraz z załącznikiem III sekcja 4 dyrektywy Rady 75/106/EWG z dnia 19 grudnia 1974 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do objętościowego uzupełniania niektórych płynów w opakowaniach jednostkowych (Dz.U. 1975, L 106, str. 31, ostatnio zmienionej na mocy aktu przystąpienia z dnia 23 września 2003 r., Dz.U. L 236, str. 33, zwanej dalej „dyrektywą 75/106/EWG”) należy interpretować w ten sposób, że produkty, których opakowanie ma objętość 0,071 litra, zgodnie z prawem wytworzone lub wprowadzone do obrotu w Irlandii i w Zjednoczonym Królestwie, mogą również zostać wprowadzone do obrotu w pozostałych Państwach Członkowskich WE?
2. Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź negatywna, czy art. 5 ust. 3 lit. b) akapit 2 zd. 2 w związku z art. 5 ust. 3 lit. d) oraz z załącznikiem III sekcja 4 dyrektywy 75/106/EWG jest zgodny z zasadą swobodnego przepływu towarów wynikającą z art. 28 i 30 WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie Mohamed Jouini, Okay Gönen, Hasan Bajric, Gerald Huber, Manfred Ortner, Sükran Karacatepe, Franz Mühlberger, Nakil Bakii, Hannes Kranzler, Jürgen Mörth, Anton Schneeberger, Dietmar Susteric, Sascha Wörnhör, Aynur Savci, Elena Peter, Egon Schmöger, Mehmet Yaman, Dejan Preradovic, Andreas Mitter, Wolfgang Sorger, Franz Schachenhofer, Herbert Weiss, Harald Kaineder, Ognen Stajkovski i Jovica Vidovic przeciwko PPS Princess Personal Service GmbH

(Sprawa C-458/05)

(2006/C 60/43)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie Mohamen Jouini i in. przeciwko PPS Princess Personal Service GmbH.

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy jeżeli w ramach stałej współpracy dwóch przedsiębiorstw tymczasowej mimo braku odrębnej struktury organiza-

cyjnej pierwszego z nich, pracownik biurowy, dyrektor oddziału i doradca klientów zostają przeniesieni z pierwszego przedsiębiorstwa pracy tymczasowej do drugiego takiego przedsiębiorstwa i wykonują w nim porównywalną pracę oraz w ramach współpracy pomiędzy tymi przedsiębiorstwami wraz z nimi przeniesiona zostaje w całości lub w części około jedna trzecia pracowników tymczasowych i odpowiadający im klienci (dla których pracowało, zależnie od konkretnego zlecenia, od 3 do 50 pracowników tymczasowych) stanowi to przeniesienie zakładu lub jego części w rozumieniu art. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (1)?

(1) Dz.U. L 82, str. 16

Skarga wniesiona dnia 23 grudnia 2005 r. przez Rzeczpospolitą Polską przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-460/05)

(2006/C 60/44)

(język postępowania: polski)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentowanej przez Jarosława Pietrasa, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) Stwierdzenie nieważności art. 33 ust. 2 oraz art. 43 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (1).
- 2) Rozpoznanie sprawy w języku polskim.
- 3) Obciążenie Rady Unii Europejskiej oraz Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej podnosi zarzut naruszenia istotnego wymogu proceduralnego poprzez niedostateczne uzasadnienie przyjętego brzmienia art. 33 ust. 2 oraz art. 43 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE.